

Tommie, Dik en Esmeralda

Een tijd gelden woonden twee meisjes genaamd Marieke en Ineke met hun vader en moeder op een boerderij in Afrika. Er was geen televisie, er was geen school, er was geen bibliotheek en hun opa en oma woonden heel ver weg. De vader bedacht dat het leuk zo zijn als hij elke avond een verhaal zou vertellen.

“Waar moet het verhaal over gaan?” vroeg hij.

“Over konijntjes,” zei Ineke.

“En hoe moeten die dan heten?”

“Eén moet Tommie heten, en een andere Dik,” bedacht Marieke.

“Er moet ook een meisje bij,” riep Ineke. “Het meisje heet Esmeralda.”

“Waar gaan de verhalen over?” vroeg de vader.

Dat wisten de meisjes niet. De vader wist het ook niet.

“Begin maar pap,” zei Marieke. En dat deed hij. En was de konijntjes beleefden de vreemdste avonturen.

Inhoud

Het mobieltje

Het verdwaalde meisje

De kinderboerderij

In de klas

Gevangen

De picknick

Overstroming

Lichtjes

Winter in het bos

Het mobieltje

In het gras naast het fietspad zaten drie konijnen. Ze knabbelden aan het malse gras. Tussen het knabbelen door maakten ze de vreemdste capriolen. Ze holden op elkaar af en sprongen op dan wild over elkaar heen. Of ze stopten opeens vlak voordat ze met de neuzen tegen elkaar zouden botsen. En dan gingen ze weer rustig door met gras knabbelen.

Het waren Tommie, Dik en Esmeralda, twee broertjes met hun zusje. Ze woonden in het bos vlakbij de stad. Het hol waar ze in woonden lag naast het fietspad. Het fietspad begon in de stad en eindigde bij het zwembad. Of andersom, het is maar hoe je het bekijkt.

De vader en moeder van Tommie, Dik en Esmeralda lagen in het hol te slapen. “Mogen we in het bos spelen,” had Tommie die middag gevraagd.

Eerst vonden vader en moeder het niet goed.

“Nee hoor,” zei moeder. “Het bos is veel te groot en gevaarlijk, en jullie zijn nog maar heel kleine konijntjes.”

Tommie, Dik en Esmeralda waren toen gaan zeuren.

“Ja, maar we zijn met zijn drieën,” had Esmeralda gezegd.

“We zijn helemaal niet klein, en we zijn heel slim,” had Tommie eraan toegevoegd.

“We zullen héél voorzichtig zijn,” beloofde Dik.

“Ach, toe nou, please, please, please!” Zo waren ze doorgedaan tot hun vader en moeder er genoeg van hadden.

“Nou vooruit dan,” hadden die na een tijdje gezegd. “Maar blijf bij het hol in de buurt.”

“En heel erg-goed-oppassen,” had moeder er nog bij gezegd.

Tommie, Dik en Esmeralda waren over elkaar heen buiteland het bos in gehold. Ze hadden eerst konijnen-tikkertje gedaan dat was leuk, alleen niet voor Dik. Die kon niet zo hard lopen als Tommie en Esmeralda.

Daarna hadden ze verstoppertje gedaan. Dat was nog leuker maar ook moeilijk. Er was altijd wel een oor te zien, hoe goed ze zich ook verstopten. Ze hadden honger gekregen van het spelen. En nu zaten ze aan het malse gras naast het fietspad te knabbelen.

“Ik zie iets!” zei Esmeralda plotseling onder het knabbelen door.

Tommie en Dik hoorden het niet. Ze hadden het te druk met eten.

“Hé, Tommie, Dik! Kijk eens hier!” riep Esmeralda iets harder.

Tommie en Dik keken op.

“Wat is er?”

“Ik zie iets in het gras. Het glimt!”

Tommie en Dik huppelden naar Esmeralda.

“Kijk,” zei zij. “Daar in dat bosje gras.”

Er lag iets in het gras, maar wat was het?

De drie konijnen liepen er voorzichtig naar toe.

“Niet te snel,” zei Dik, “denk aan wat moeder heeft gezegd!”

“Wat heeft ze dan gezegd?” vroeg Tommie.

“Dat we voorzichtig moeten zijn.”

“Oh, dat.” Tommie hield niet van voorzichtig zijn.

“We zijn toch voorzichtig,” zei Esmeralda.

De drie konijnen zaten vlak bij het glinsterende ding.

“Ik zal eens even ruiken,” Tommie hield zijn neus boven het glinsterende ding.

“Maar wel voorzichtig,” mompelde Dik.

“Hoe kan je nou voorzichtig ruiken,” vroeg Esmeralda.

Tommie hield zijn neus nu tegen het glinsterende ding.

“Ruik je iets?” vroeg Esmeralda.

“Ik ruik, eh,... ik ruik.....ik ruik helemaal niks!”

“Gauw wegwezen,” zei Dik.

“Waarom” vroeg Esmeralda, die inmiddels ook aan het glinsterende ding zat

te ruiken. “Het ruikt nergens naar!”

“Dat zeg ik toch, suffie,” lachte Tommie.

Opeens begon het glinsterende ding te brommen.

“Oh,oh,” riep Dik verschrikt. “Het bromt, wegwezen, het bromt!” Dik holde hard weg en bleef op een veilige afstand staan kijken.

Tommie en Esmeralda keken elkaar verbaasd aan.

“Dik, bangerik,” riep Esmeralda. “Kom eens hier, er is niets aan de hand. Er ligt een glinsterend ding in het bos. Het bromt en dat is alles. Niets om bang voor te zijn.”

“Kun jij makkelijk zeggen,” zei Dik. Stapje voor stapje kwam hij dichterbij.

Opeens klonken er stemmen op het bospad. Een zware mannenstem, en de stem van een jongen. Om de bocht van het fietspad kwamen een jongen en een man. Ze liepen met de fiets aan de hand. De man hield iets in zijn hand tegen zijn oor gedrukt.

“Krijg je antwoord?” vroeg de jongen.

“Nee. Hij gaat wel over.” zei de man. Hij deed het ding in zijn zak.

“En waar heb je het dan verloren?” de man keek een beetje boos naar het jongetje.

“Ik weet het niet.”

“Of ben je het misschien in het zwembad vergeten?”

“Ik weet het niet.”

“Je bent ook zo’n sloddervos, hoe kun je het nou al kwijtraken. Je hebt het nog maar een paar dagen.”

“Ik weet het niet.”

“Ik weet het niet? Is dat alles wat je kunt zeggen?”

Even was het stil.

“Ik weet het niet,” klonk het weer.

“Nou eerst maar eens naar het zwembad.” De man en het jongetje stapten op de fiets.

Zonder de konijnen te zien fietsten ze Tommie, Dik en Esmeralda voorbij. Dat kwam natuurlijk ook omdat de drie jonge konijnen heel stil bleven zitten totdat ze weg waren. De konijnen keken nog steeds naar het vreemde glinsterde ding. Het bromde niet meer.

Omdat er verder niets gebeurde gingen ze weer verder met gras knabbelen. Na een tijdje hoorden de dezelfde stemmen weer. De man en het jongetje kwamen terug. Ze liepen nog steeds met de fiets aan de hand langzaam terug. Onder het lopen keken ze voortduren in het gras.

“We blijven net zo lang zoeken tot we het hebben gevonden,” zei de man.

“Mij best,” zei het jongetje.

“Ja, jou misschien, maar mij niet.” zei de man een beetje mopperend.

De man liep sneller dan het jongetje. Of het jongetje zocht beter dan de man, dat zou ook kunnen. Toen de man al om de bocht van het fietspad heen was, liep het jongetje nog vlakbij Tommie, Dik en Esmeralda te zoeken.

“Ik heb een idee,” zei Esmeralda.

Ze liep met huppelpasjes naar het bosje gras waar het glinsterde ding lag.

“Wat ga je doen,” zei Tommie.

“Pas nou op,” zei Dik.

Esmeralda zei helemaal niets. Ze ging rechtop in het gras zitten, vlakbij het glinsterende ding.

“Pas nou op,” zei Dik nog eens.

Esmeralda maakte wat geluidjes. Die kon het jongetje echter niet horen. Konijnen maken maar heel zachte geluidjes. Tommie die begreep wat Esmeralda wilde doen, holde zo hard hij kon naar het jongetje toe.

“Hé,” een konijn,” zei het jongetje.

Tommie liep snel tussen de benen van het jongetje door, vlak langs Esmeralda.

Het jongetje draaide zich om, en zag toen Esmeralda op haar achterpootjes zitten. Hij zag ook het glinsterende ding.